

Sygn. akt III RC 175/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący SSR Wioleta Makowska

Protokolant Karolina Romaniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2019r roku w Tczewie sprawy

z powództwa K. W.

przeciwko L. W.

o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego

p o s t a n a w i a

odrzuć pozew

Uzasadnienie do postanowienia z dnia 11.06.2019r. (k. 183)

K. W. wniósł przeciwko L. W. pozew o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego. Pełnomocnik powoda pismem z dnia 19 października 2018r. (k. 59-60) poinformował, iż pozwany zamieszkuje w N. pod adresem: S. S.. (...), (...) W..

Mając na uwadze, iż pozwany (wierzyciel alimentacyjny) zamieszkuje na terenie N., a stosunek alimentacyjny wynika ze stosunku pokrewieństwa (ojciec –syn) w niniejszej sprawie odnośnie jurysdykcji do rozpoznawania niniejszej sprawy swoje zastosowanie znajdują przepisy Rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych. Przepis art. 3 w/w rozporządzenia stanowi, iż Sądami, które mają jurysdykcję do rozpoznania spraw dotyczących zobowiązań alimentacyjnych w państwach członkowskich są: a) sąd zwykłego miejsca pobytu pozwanego; lub b) sąd zwykłego miejsca pobytu wierzyciela; lub c) sąd, który zgodnie z prawem sądu ma jurysdykcję do prowadzenia postępowania dotyczącego statusu osoby, w przypadku gdy sprawa dotycząca zobowiązań alimentacyjnych jest związana z tym postępowaniem, chyba że jurysdykcja ta wynika tylko z obywatelstwa jednej ze stron; lub d) sąd, który zgodnie z prawem sądu jest właściwy do prowadzenia postępowania dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej, w przypadku gdy sprawa dotycząca zobowiązań alimentacyjnych jest związana z tym postępowaniem, chyba że jurysdykcja ta wynika tylko z obywatelstwa jednej ze stron. Z przepis art. 4 w/w rozporządzenia wynika, iż strony mogą umówić się, że wymieniony w tym artykule sąd będzie miał jurysdykcję do rozstrzygnięcia ich sporu; natomiast art. 5 stanowi, iż niezależnie od jurysdykcji wynikającej z innych przepisów tego rozporządzenia sąd państwa członkowskiego, uzyskuje jurysdykcję, jeżeli pozwany wda się w spór przed tym sądem. Zasada ta nie ma zastosowania jeżeli pozwany wdaje się w spór w celu podniesienia zarzutu braku jurysdykcji.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż Sąd Rejonowy w Tczewie nie ma jurysdykcji do rozpoznawania niniejszej sprawy ani na podstawie art. 3 ani na podstawie art. 4 Rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, albowiem nie jest ani sądem wymienionym w cytowanym wyżej art. 3, ponieważ a) pozwany jak i b) wierzyciel mieszka na terenie N. c), d) nie dotyczą niniejszej sprawy, ani też strony nie dokonały wyboru sądu. Sąd Rejonowy w Tczewie jurysdykcję do rozpoznawania niniejszej sprawy mógł uzyskać

jedynie wskutek spełnienia przesłanki określonej w art. 5 w/w Rozporządzenia tj. tylko w sytuacji gdy pozwany wdałby się w spór przed tut. sądem i nie podniósłby zarzutu braku jurysdykcji. Tymczasem pozwany L. W. mimo, iż wraz z wezwaniem na rozprawę oraz odpisem pozwu z załącznikami - w dniu 20 lutego 2019r. (k. 86) otrzymał informację o możliwości złożenia odpowiedzi na pozew - w terminie miesiąca, do chwili obecnej nie nadesłał odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zareagował na otrzymane pisma, co jest jednoznaczne z tym, że nie wdał się w spór. Nie stawiał się też na termin rozprawy, gdzie poprzez swój osobisty udział w sprawie mógł wyrazić chęć wdania się w spór. W tej sytuacji nie ulega wątpliwości, że Sąd Rejonowy w Tczewie nie posiada jurysdykcji do rozpoznawania niniejszej sprawy. W sprawie nie znajduje też zastosowania art. 8 w/w rozporządzenia dotyczący jurysdykcji w sprawach o zmianę orzeczenia, bowiem przepis ten także wskazuje na sąd zwykłego miejsca pobytu wierzyciela.

Zgodnie z treścią art. 1099 §1 kpc brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozważenie z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wniosek. Art. 10 w/w rozporządzenia także wskazuje, że jeżeli wytoczono powództwo przed sądem państwa członkowskiego w sprawie, w której sąd ten nie ma jurysdykcji na mocy niniejszego rozporządzenia sąd ten stwierdza z urzędu brak swojej jurysdykcji.

Wobec powyższego, mając na uwadze, że K. W. otrzymał pozew dnia 20.02.2019 r. i do chwili obecnej nie wdał się w spór, na podstawie wyżej cytowanych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych oraz art. 1099§1 kpc należało odrzucić pozew.